

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2018. december 13.*ⁱ

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – Európai elfogatóparancs – A 4. cikk 6. pontja – Az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának oka – A kibocsátó tagállamban kiszabott szabadságvesztés-büntetés alapjául szolgáló bűncselekmény, amely a végrehajtó tagállamban csak pénzbüntetéssel büntetendő”

A C-514/17. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a cour d'appel de Liège (liège-i fellebbviteli bíróság, Belgium) a Bírósághoz 2017. augusztus 23-án érkezett, 2017. augusztus 3-i határozatával terjesztett elő a

Marin-Simion Sut

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, az első tanács elnökeként eljárva (előadó), J.-C. Bonichot, A. Arabadzjev, C. G. Fernlund és S. Rodin bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2018. június 21-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- M-S. Sut képviseletében R. Destexhe avocate,
- a belga kormány képviseletében C. Van Lul, C. Pochet és J.-C. Halleux, meghatalmazotti minőségben, segítők: J. Maggio szakértő,
- a német kormány képviseletében T. Henze és J. Möller, meghatalmazotti minőségben,
- a spanyol kormány képviseletében M. J. García-Valdecasas Dorrego, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviseletében M. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,
- az osztrák kormány képviseletében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: francia.

- a román kormány képviselőjében C.-R. Caňțăr, E. Gane, R.-M. Mangu és L. Lițu, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében R. Troosters és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2018. szeptember 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 4. cikke 6. pontjának az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a román hatóságok által Marin-Simion Sut ellen 2011. augusztus 26-án kibocsátott európai elfogatóparancs Belgiumban történő végrehajtására vonatkozó eljárásban terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2002/584 kerethatározat

- 3 A 2002/584 kerethatározat (5), (6) és (10) preambulumbekzdésének szövege az alábbi:
 - „(5) Az Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindaddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélethozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.
 - (6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokkövéként« utalt.

[...]

- (10) Az európai elfogatóparancs szabályozása a tagállamok közötti nagy fokú bizalomra épül. [...]

- 4 E kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke (1) és (2) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre”.

- 5 Az említett kerethatározat 3. cikke „[a]z európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező megtagadásának okai” körében három okot sorol fel.
- 6 Ugyanezen kerethatározat „Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai” című 4. cikke ezen okokat hét pontban sorolja fel. E cikk 6. pontja ekként rendelkezik:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

[...]

6. ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amennyiben a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, amelynek állampolgára vagy lakosa [helyesen: a végrehajtó tagállamban tartózkodik, vagy annak állampolgára vagy lakosa], és ez az állam vállalja, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést”.
- 7 A kerethatározat 5. cikke, amely „A kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciák” címet viseli, a következőképpen rendelkezik:

„Az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam joga az alábbi feltételekhez kötheti:

[...]

3. ha a személy, aki ellen az európai elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása céljából bocsátották ki, a végrehajtó tagállam állampolgára vagy lakosa, az átadás ahhoz a feltételhez köthető, hogy az érintett személyt – meghallgatása után – visszaszállítják a végrehajtó tagállamba, hogy ott töltsen le a kibocsátó tagállamban rá kiszabott szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést.”

A 2008/909 kerethatározat

- 8 A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés-büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat (HL 2008. L 327., 27. o.; a továbbiakban: 2008/909 kerethatározat) (12) preambulumbekkezdése így szól:

„Ezt a kerethatározatot értelemszerűen alkalmazni kell a [2002/584] kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése és 5. cikkének (3) bekezdése szerinti esetekben is. Ez többek között azt jelenti, hogy azon kerethatározat sérelme nélkül a végrehajtó állam ellenőrizheti az e kerethatározat 9. cikkében előírtak szerinti, az elismerés és a végrehajtás megtagadási okainak meglétét [...] olyan mértékben,

ahogy a végrehajtó állam a 7. cikk (4) bekezdése szerinti nyilatkozatot tesz az ítélet elismerésének és végrehajtásának feltételeként [helyesen: a végrehajtó állam az ítélet elismerésének és végrehajtásának feltételeként ellenőrizheti az e kerethatározat 9. cikkében előírtak szerinti, az elismerés és a végrehajtás megtagadási okainak meglétét] annak mérlegelése céljából, hogy a személyt át kell-e adni, vagy a büntetést végre kell-e hajtani a [2002/584] kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése szerinti esetekben”.

- 9 A 2008/909 kerethatározat 25. cikke értelmében „A [2002/584] kerethatározat sérelme nélkül, e kerethatározat rendelkezéseit értelemszerűen kell alkalmazni [helyesen: alkalmazni kell] – olyan mértékben, amennyire azok összhangban vannak azon [helyesen: az említett] kerethatározat rendelkezéseivel – a büntetések olyan esetekben történő végrehajtására, amikor a tagállam azon [helyesen: az említett] kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdése szerinti esetekben vállalja a büntetés végrehajtását, vagy azon [helyesen: ugyanezen] kerethatározat 5. cikkének (3) bekezdése szerint eljárva azt a feltételt szabta meg, hogy a személyt a büntetés letöltése céljából vissza kell szállítani az érintett tagállamba az elítélt személy büntetlenségének elkerülése céljából.”

A belga jog

- 10 A loi du 19 décembre 2003 relative au mandat d’arrêt européen (az európai elfogatóparancsról szóló 2003. december 19-i törvény, *Moniteur belge*, 2013. december 2; a továbbiakban: az európai elfogatóparancsról szóló belga törvény) 6. cikkének 4. pontja, amely a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját ülteti át a belga jogba, akként rendelkezik, hogy a végrehajtás megtagadható, „ha az európai elfogatóparancsot büntetés vagy intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amennyiben az érintett Belgiumban tartózkodik vagy annak lakosa és az illetékes belga hatóságok vállalják, hogy a belga jog szerint végrehajtják a büntetést”.
- 11 A loi du 15 mai 2012 relative à l’application du principe de reconnaissance mutuelle des peines ou mesures privatives de liberté prononcées dans un État de l’Union européenne (a kölcsönös elismerés elvének az Európai Unió valamely tagállamában hozott szabadságvesztés-büntetésekre vagy szabadságelvonással járó intézkedésekre történő alkalmazásáról szóló, 2012. május 15-i törvény, *Moniteur belge*, 2012. június 8.; a továbbiakban: 2012. május 15-i törvény), amely a 2008/909 kerethatározatot ültette át a belga jogba, rendelkezik a büntetés átalakításának lehetőségéről, amennyiben annak időtartama vagy jellege nem egyeztethető össze a belga joggal. Kifejezetten kimondja ugyanakkor, hogy átalakítás esetén az ilyen büntetésnek vagy intézkedésnek a lehető legpontosabban meg kell felelnie a kibocsátó államban kiszabott büntetésnek, és a büntetés nem változtatható pénzbüntetésre.
- 12 E tekintetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy a Cour constitutionnelle (alkotmánybíróság, Belgium) 2014. február 27-i ítéletében kimondta, hogy a pénzbüntetés jellegét tekintve nem felel meg a szabadságvesztés-büntetésnek vagy szabadságelvonással járó intézkedésnek, valamint, hogy a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés pénzbüntetéssé alakítása ellentétes lenne a bírósági határozatok kölcsönös elismerésének elvével.
- 13 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, valamint a belga kormány észrevételeiből kitűnik továbbá, hogy a loi relative à la police de la circulation routière (a közúti közlekedési rendőrségről szóló törvény, *Moniteur belge*, 1968. március 27.) 17. cikkének (1) bekezdése és 30. cikke értelmében az alapügy tárgyát képező európai elfogatóparanccsal érintett jogsértések csak pénzbüntetéssel büntetendők.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 14 2011. június 8-i ítéletével a Judecătoria Carei (nagykárolyi elsőfokú bíróság, Románia) M.-S. Sut román állampolgárt egy év, két hónapig terjedő szabadságvesztés-büntetésre ítélte, amiért érvényes rendszám nélküli járművel, érvényes vezetői engedély nélkül balesetet okozott.
- 15 M.-S. Sut Romániából Franciaországba távozott.
- 16 2011. augusztus 26-án a román hatóságok európai elfogatóparancsot bocsátottak ki M.-S. Sut ellen a 2011. június 8-i ítélet végrehajtása érdekében történő átadása céljából.
- 17 2015 februárjában M.-S. Sut Belgiumba utazott, ahol azóta is él, és ahol házastársával vállalkozói tevékenységet folytat.
- 18 2017. július 13-án a tribunal de première instance de Liège (liège-i elsőfokú bíróság, Belgium) mellett működő ügyész kérte M.-S. Sut átadását a 2011. augusztus 26-án kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása céljából. M.-S. Sut 2017. július 13-i levelével megtagadta a kért átadáshoz való hozzájárulást, majd 2017. július 14-i levelével a büntetés Belgiumban történő végrehajtását kérte.
- 19 2017. július 19-i végzésével a tribunal de première instance de Liège (liège-i elsőfokú bíróság, Belgium) elrendelte az európai elfogatóparancs végrehajtását.
- 20 E végzéssel szemben M.-S. Sut fellebbezést nyújtott be a cour d’appel de Liège (liège-i fellebbviteli bíróság, Belgium) előtt az európai elfogatóparancsról szóló belga törvény 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját átültető 6. cikkének (4) bekezdése alapján.
- 21 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja mindenekelőtt, hogy M.-S. Sut Belgium területén lakik, és ott gazdasági, valamint családi kapcsolatokkal rendelkezik, miáltal minősíthető a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja szerinti „keresett személynek, aki a végrehajtó tagállamban tartózkodik”. A kérdést előterjesztő bíróság megállapítja ezt követően, hogy azok az bűncselekmények, amelyek tekintetében a Judecătoria Carei (nagykárolyi elsőfokú bíróság) szabadságvesztés-büntetést szabott ki, Belgiumban csak pénzbüntetéssel büntetendők, végül pedig hogy a 2012. május 15-i törvény, amely a 2008/909 kerethatározat 8. cikkének (3) bekezdését átülteti a belga jogba, és amely a büntetés átalakításának lehetőségéről rendelkezik, amennyiben a büntetés jellege vagy időtartama nem egyeztethető össze a belga joggal, kifejezetten tiltja a szabadságvesztés-büntetés pénzbüntetéssé való alakítását.
- 22 Ezen utóbbi körülmények alapján a belga ügyészség úgy véli, hogy a Judecătoria Carei (nagykárolyi elsőfokú bíróság) által kiszabott büntetés nem hajtható a belga jog szerint Belgiumban, következésképpen M.-S. Sut nem hivatkozhat az európai elfogatóparancsról szóló belga törvény 6. cikkének (4) bekezdésében foglalt mérlegelhető okra.
- 23 A kérdést előterjesztő bíróságnak mindazonáltal kételyei vannak arra vonatkozóan, hogy ez az értelmezés releváns-e egyrészt a Bíróság ítélkezési gyakorlatára tekintettel, amely a végrehajtó igazságügyi hatóság számára lehetővé teszi, hogy különleges jelentőséget tulajdonítson az azon esély növelésére vonatkozó lehetőségnek, hogy a keresett személy a vele szemben kiszabott büntetés letöltésekor visszailleszkedik a társadalomba (lásd különösen: 2012. szeptember 5-i Lopes Da Silva Jorge ítélet, C-42/11, EU:C:2012:517, 32. pont; 2017. június 29-i Popławski ítélet, C-579/15, EU:C:2017:503, 21. pont), gondoskodva ugyanakkor a kibocsátó állam által meghatározott büntetés végrehajtásáról, másrészt a 2008/909 kerethatározat preambuluma, különösen (9) preambulumbekkezdésére tekintettel.

- 24 E körülmények között a cour d'appel de Liège (liège-i fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját lehet-e úgy értelmezni, hogy az nem alkalmazható olyan cselekményekre, amelyek miatt valamely kibocsátó állam bírósága szabadságvesztés-büntetéssel szabott ki, amennyiben ugyanezen cselekmények a végrehajtó állam területén csak pénzbüntetéssel sújthatók, ami azt jelenti, hogy a végrehajtó állam belső joga szerint nem lehet végrehajtani a szabadságvesztés-büntetést a végrehajtó államban, még akkor is, ha mindez hátrányos az elítelt személy társadalmi beilleszkedésére, valamint családi, társadalmi vagy gazdasági kapcsolataira, illetve egyéb kötődésére?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 25 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját akként kell-e értelmezni, hogy ha, mint az alapügyben, az a személy, akivel szemben európai elfogatóparancsot bocsátottak ki szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából, a végrehajtó tagállamban lakik, és azzal családi, társadalmi és szakmai kapcsolatokat tart fenn, a végrehajtó igazságügyi hatóság az említett személy társadalomba való visszailleszkedésére vonatkozó megfontolásokból megtagadhatja e parancs végrehajtását még akkor is, ha az elfogatóparancs alapját képező bűncselekmény a végrehajtó tagállam joga alapján csak pénzbüntetéssel büntethető.
- 26 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározatnak az a célja – amint az különösen 1. cikkének (1) és (2) bekezdéséből, valamint (5) és (7) preambulumbekendéséből kitűnik –, hogy a kiadatásról szóló, 1957. december 13-i európai egyezményen alapuló, többoldalú kiadatási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntető ítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén alapuló átadásának rendszerével váltsa fel (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 27 A 2002/584 kerethatározat célja ily módon az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadásának új, egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 28 A 2002/584 kerethatározat által szabályozott területen a kölcsönös elismerés elve, amely a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés „sarokkövéként” szolgál, amint az a kerethatározat (6) preambulumbekendéséből kitűnik, a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében jut érvényre, amely kimondja azon szabályt, miszerint a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és az említett kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre. A végrehajtó igazságügyi hatóságok tehát főszabály szerint – csakis a végrehajtás megtagadásának a 2002/584 kerethatározatban taxatív felsorolt eseteiben tagadhatják meg az európai elfogatóparancs végrehajtását, és annak végrehajtását kizárólag az e kerethatározat 5. cikkében kimerítő jelleggel felsorolt feltételekhez köthetik. Következésképpen, míg az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 29 A 2002/584 kerethatározat kifejezetten meghatározza egyrészt az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező (3. cikk), illetve mérlegelhető megtagadásának okait (4. és 4a. cikk), másfelől a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciákat (5. cikk) (lásd: 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 30 Így, jóllehet a kölcsönös elismerés elve a 2002/584 kerethatározat rendszerének alapjául szolgál, ezen elismerés nem jelent a kibocsátott elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó feltétlen kötelezettséget. Az említett kerethatározat rendszere ugyanis, amint az többek között a 4. cikkéből kitűnik, lehetőséget biztosít a tagállamoknak, hogy bizonyos helyzetekben megengedjék a hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóságok számára, hogy úgy határozzanak, hogy a kiszabott büntetést az európai elfogatóparancsot végrehajtó tagállam területén kell végrehajtani (2012. szeptember 5-i Lopes Da Silva Jorge ítélet, C-42/11, EU:C:2012:517, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 31 Ilyen különösen a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja, amely az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának okát állapítja meg, amely alapján az európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, annak állampolgára vagy lakosa, és ez az állam vállalja, hogy saját belső joga szerint végrehajtja e büntetést vagy intézkedést.
- 32 E rendelkezés szövegéből az következik tehát, hogy a végrehajtás mérlegelhető megtagadása ezen okának alkalmazása két feltétel együttes teljesüléséhez van kötve, mégpedig egyrészt ahhoz, hogy a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodjon, annak állampolgára vagy lakosa legyen, másrészt hogy ez az állam vállalja, hogy saját belső joga szerint végrehajtja e büntetést vagy intézkedést.
- 33 Egyébiránt, amint arra a Bíróság már rámutatott, a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának szövegéből és különösen a „tagadhatja” szóból az következik továbbá, hogy amennyiben a tagállam úgy határozott, hogy átülteti e rendelkezést a belső jogába, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak mindazonáltal mérlegelési mozgásterrel kell rendelkeznie azon kérdést illetően, hogy meg kell-e tagadni az európai elfogatóparancs végrehajtását, vagy sem. E tekintetben lehetővé kell tenni, hogy e hatóság figyelembe vegye az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának e rendelkezésben kimondott oka által követett célt, amely a Bíróság megszilárdult ítélkezési gyakorlata szerint abból áll, hogy lehetőséget biztosítson a végrehajtó igazságügyi hatóságnak arra, hogy különleges jelentőséget tulajdonítson az azon esély növelésére vonatkozó lehetőségnek, hogy a keresett személy a vele szemben kiszabott büntetés letöltésekor visszailleszkedik a társadalomba (lásd: 2017. június 29-i Popławski ítélet, C-579/15, EU:C:2017:503, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Először is, ami a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában kimondott első feltételt illeti, a Bíróság már kimondta, hogy a keresett személy akkor a végrehajtó tagállam „lakosa”, ha tényleges lakóhellyel rendelkezik a végrehajtó tagállamban, és ott „tartózkodik”, ha az e tagállamban való stabil és bizonyos időtartamot felölelő ottlét során e tagállamhoz a lakóhelyből eredőhöz hasonló erejű kötődése alakult ki (2008. július 17-i Kozłowski ítélet, C-66/08, EU:C:2008:437, 54. pont).
- 35 Másodszor, ami a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában kimondott második feltételt illeti, amint arra a Bíróság már rámutatott, e rendelkezés szövegéből az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásának mindennemű megtagadása a végrehajtó tagállam valódi kötelezettségvállalását feltételezi a keresett személlyel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vonatkozóan. Ebből az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásának mindennemű megtagadását meg kell, hogy előzze a végrehajtó igazságügyi hatóság által azzal kapcsolatban folytatott vizsgálat, hogy a büntetésnek a saját belső joga szerinti végrehajtása ténylegesen lehetséges-e. Amennyiben a végrehajtó tagállam nem tudja vállalni a büntetés tényleges végrehajtását, a

végrehajtó igazságügyi hatóságnak végre kell hajtania az európai elfogatóparancsot, és így át kell adnia a keresett személyt a kibocsátó tagállamnak (2017. június 29-i Popławski ítélet, C-579/15, EU:C:2017:503, 22. pont).

- 36 Amikor a végrehajtó igazságügyi hatóság megállapítja, hogy a két fent említett feltétel együttesen teljesül, azt kell mérlegelnie, hogy fennáll-e a kiszabott büntetés végrehajtó tagállamban történő végrehajtását indokoltá tévő jogos érdek (lásd: 2008. július 17-i Kozłowski ítélet, C-66/08, EU:C:2008:437, 44. pont). Ez a mérlegelés lehetővé teszi az említett hatóság számára, hogy figyelembe vegye a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja által követett célt, amint az a jelen ítélet 33. pontjában bemutatásra került.
- 37 A fenti megfontolásokból következik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságra ruházott azon jogosultság, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja alapján megtagadja a keresett személy átadását, csak akkor érvényesíthető, ha ezen igazságügyi hatóság, miután megvizsgálta egyrészt, hogy e személy e rendelkezés jelen ítélet 34. pontjában kimondott hatálya alá tartozik, másrészt, hogy a kibocsátó tagállam által e személlyel szemben kirótt szabadságvesztés-büntetés ténylegesen végrehajtható a kibocsátó tagállamban, úgy ítéli meg, hogy olyan jogos érdek áll fenn, amely indokoltá teheti, hogy a kibocsátó tagállamban kirótt büntetést a végrehajtó tagállamban hajtsák végre.
- 38 Az alapügyben a kérdést előterjesztő bíróság megállapította, hogy a M.-S. Sut a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontja értelmében Belgiumban lakik. Meg kell állapítani tehát, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontja alkalmazásának első feltétele teljesül.
- 39 Ami a második feltételt illeti, a kérdést előterjesztő bíróság megállapította, hogy az európai elfogatóparancs alapját képező bűncselekményeket Belgiumban nem szabadságvesztés-büntetéssel, hanem pénzbüntetéssel szankcionálják.
- 40 Márpedig, amint az az előterjesztett kérdés szövegéből következik, a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy e körülmény lehetetlenné teszi a Belga Királyság számára annak vállalását, hogy e büntetést a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja értelmében végrehajtja belső joga szerint.
- 41 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja egyetlen olyan elemet sem tartalmaz, amely lehetővé tenné az e rendelkezésben kimondott második feltétel olyan értelmezését, miszerint az automatikusan akadályát képezi annak, hogy a végrehajtó tagállam igazságügyi hatósága megtagadhassa az európai elfogatóparancs végrehajtását, amennyiben e tagállam joga kizárólag pénzbüntetést ír elő az említett elfogatóparancs alapját képező bűncselekmény tekintetében. E rendelkezésnek magából a szövegéből következik ugyanis, hogy e rendelkezés egyszerűen csak azt írja elő, hogy a végrehajtó tagállam vállalja a kibocsátott európai elfogatóparancsban foglalt szabadságvesztés-büntetés végrehajtását belső joga szerint.
- 42 Másodszer emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok, amennyiben úgy döntenek, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkét átültetik belső jogukba, szükségszerűen egy bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek a 2002/584 kerethatározat 4. cikke és többek között annak 6. pontja átültetésére vonatkozóan (lásd ebben az értelemben: 2009. október 6-i Wolzenburg ítélet, C-123/08, EU:C:2009:616, 61. pont).
- 43 Ebben az összefüggésben, amint azt a Bíróság már megállapította, azon nemzeti jogalkotó, amely az említett kerethatározat 4. cikke által biztosított lehetőségei alapján úgy dönt, hogy szűkíti azon helyzetek körét, amelyekben a nemzeti végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja a keresett személy átadását, valójában az e kerethatározat által a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség érdekében bevezetett átadási rendszert erősíti (2009. október 6-i Wolzenburg ítélet, C-123/08, EU:C:2009:616, 58. pont).

- 44 Az ilyen szabályozás azon helyzetek körének szűkítése révén, amelyekben a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja az európai elfogatóparancs végrehajtását, valójában a keresett személyek átadását mozdítja elő, a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott kölcsönös elismerés elvének megfelelően, amely elv a kerethatározat által bevezetett alapvető szabály (2009. október 6-i Wolzenburg ítélet, C-123/08, EU:C:2009:616, 59. pont).
- 45 A tagállami nemzeti jogalkotónak lehetősége van tehát arra, hogy a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában foglalt okát annak előírásával ültesse át, hogy abban az esetben, ha az európai elfogatóparancs alapját képező bűncselekmény e tagállamban csak pénzbüntetéssel büntethető, e tagállam nem vállalhatja e cikk alkalmazásában a szabadságvesztés-büntetés végrehajtását.
- 46 Ugyanis, amint azt a Bíróság már kimondta, jóllehet a végrehajtás mérlegelhető megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában foglalt oka többek között azt teszi lehetővé, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság különös jelentőséget tulajdonítson annak, hogy növelhető-e a keresett személy társadalomba való, a vele szemben kiszabott büntetés végrehajtását követő visszailleszkedésének esélye, ám e – kétségkívül fontos – cél nem zárhatja ki azt, hogy a tagállamok e kerethatározat átültetésekor szűkítsék e kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott alapvető szabály által megállapított értelemben azon helyzetek körét, amelyekben meg lehet tagadni az említett 4. cikk 6. pontjának hatálya alá tartozó személy átadását (2009. október 6-i Wolzenburg ítélet, C-123/08, EU:C:2009:616, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 47 Harmadszor, noha a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának megfogalmazásával az uniós jogalkotó a keresett személy társadalomba való visszailleszkedésének elősegítése céljából lehetővé kívánta tenni a tagállamok számára az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását, gondoskodott ugyanakkor arról, hogy ugyanezen rendelkezésben rögzítse a végrehajtás megtagadása ezen oka alkalmazásának a feltételeit, köztük különösen a végrehajtó tagállam részéről a keresett személlyel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés tényleges végrehajtásának vállalását, a kiszabott büntetés végrehajtásának és e személy büntetése elmaradása bármilyen kockázatának elkerülése céljából.
- 48 Végül, a főtanácsnok indítványának 82. és 83. pontja nyomán pontosítani szükséges, hogy a 2008/909 kerethatározat egyetlen rendelkezése sem befolyásolhatja a teljesítés mérlegelhető megtagadása 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontjában foglalt oka alkalmazásának sem a hatályát, sem a módját. Ugyanis, noha a 2008/909 kerethatározat 25. cikkének megfelelően, annak rendelkezéseit értelemszerűen alkalmazni kell a büntetések végrehajtására azokban az esetekben, ahol valamely tagállam vállalja, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának megfelelően végrehajtja a büntetést, az uniós jogalkotó kifejezetten előírta, hogy e rendelkezések csak annyiban alkalmazandók, amennyire azok összhangban vannak ez utóbbi rendelkezéseivel.
- 49 Ilyen körülmények között a nemzeti jog értelmezésére egyedül hatáskörrel rendelkező végrehajtó igazságügyi hatóság feladata, hogy, a jelen ítélet 36. pontjával összhangban, az európai elfogatóparancs végrehajtásának a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja alapján történő megtagadása céljából általa végzett vizsgálat során meggyőződjön arról, hogy, noha az európai elfogatóparancs alapját képező bűncselekmény a nemzeti jog értelmében csak pénzbüntetéssel büntethető, e jog mindazonáltal lehetővé teszi az európai elfogatóparanccsal érintett személlyel szemben a kibocsátó tagállam által kiszabott szabadságvesztés-büntetés tényleges végrehajtását.
- 50 A fenti megfontolások fényében az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját akként kell értelmezni, hogy ha, mint az alapügyben, az a személy, akivel szemben európai elfogatóparancsot bocsátottak ki szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából, a végrehajtó tagállamban lakik, és azzal családi, társadalmi és szakmai kapcsolatokat tart fenn, a végrehajtó igazságügyi hatóság az említett személy társadalomba való visszailleszkedésére vonatkozó megfontolásokból megtagadhatja e parancs végrehajtását még akkor is,

ha az elfogatóparancs alapját képező bűncselekmény a végrehajtó tagállam joga alapján csak pénzbüntetéssel büntethető, amennyiben ugyanezen nemzeti jog szerint ez a körülmény nem akadályozza, hogy a keresett személlyel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést e tagállamban ténylegesen végrehajtsák, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

A költségekről

- 51 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontját akként kell értelmezni, hogy ha, mint az alapügyben, az a személy, akivel szemben európai elfogatóparancsot bocsátottak ki szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából, a végrehajtó tagállamban lakik, és azzal családi, társadalmi és szakmai kapcsolatokat tart fenn, a végrehajtó igazságügyi hatóság az említett személy társadalomba való visszailleszkedésére vonatkozó megfontolásokból megtagadhatja e parancs végrehajtását még akkor is, ha az elfogatóparancs alapját képező bűncselekmény a végrehajtó tagállam joga alapján csak pénzbüntetéssel büntethető, amennyiben ugyanezen nemzeti jog szerint ez a körülmény nem akadályozza, hogy a keresett személlyel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést e tagállamban ténylegesen végrehajtsák, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

Aláírások

i — A jelen szöveg 32. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.